

нилъ плачевното положение на своитѣ братя българи, измѣчвани отъ гърци и турци, жалость и тѣга обхванало сърдцето му. Рѣшилъ тогава той да помогне, колкото може, на поробеното си отечество. За тази цѣль подбутналъ приятеля си Никола Стефановъ *Палаузовъ*, габровецъ, който живѣялъ така сѣщо въ Русия. Двамата габровчани рѣшили да направятъ въ родния си градъ едно уредено училище, подобно на ония, що виждали у напрѣднатитѣ народи. Ето защо пожертвували по една голѣма сума пари, послѣ съ помощта и на други богати Габровчани, които живѣяли въ Ромѣния, почнали да строятъ първото българско училище.

За издрѣжката на това училище и за слѣдване на ученици-стипендианти въ висше училище, Априловъ е завѣщалъ слѣдъ смъртта си цѣлия свой имотъ, който възлизалъ на сума 76,000 рубли сребро.

Съ своя примѣръ Априловъ сѣкашъ ни казва, какъ трѣба да милѣемъ за своитѣ едноплеменници, когато сѣ въ неволя, и какъ трѣба да обичаме своето отечество.

Поклонъ прѣдъ лика на такива Априловци!

